

ആ ഇടം

പ്രതീക്ഷകളുടെ ആവനാഴിയിൽ ഞാൻ എന്നോ മരണപ്പെട്ടു പോയിരിക്കുന്നു, എന്റെ കൈയ്യിൽ വിഷമുണ്ട്. ഞാൻ ഇരിക്കുന്നത് സിനിമാ തീയറ്ററിലാണ്. സ്വന്തം വീട് കഴിഞ്ഞാൽ എനിക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതായിടം സിനിമകളുടെ ഇടമായ സിനിമാകോട്ടയാണ്. വീട്ടിൽ വെച്ച് വിഷം കുഴിച്ചു വീട്ടുകാർക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാകട്ടെയെന്ന് ചിന്തിച്ചാണ് ഈയിടം തിരഞ്ഞെടുത്തത്. ഇതാവുമ്പോൾ സിനിമ കഴിയുമ്പോൾ വിഷം കുടിച്ച് ഇവിടെ ഇരിക്കാം. തീയറ്റർ സ്റ്റാഫുകൾ ശവം കണ്ട് പോലീസിനെ അറിയിച്ചു കൊള്ളും. അങ്ങനെ അവിടെ നിന്നും ജീവനില്ലാത്ത ഞാൻ പോസ്റ്റ്മോർട്ടത്തിനു ശേഷം എന്റെ വീട്ടിലെത്തും. ഞാൻ ശല്യമാകുന്നത് പോലീസുകാർക്കും തീയറ്റർ സ്റ്റാഫുകൾക്കും ഉടമയ്ക്കും ആശുപത്രികാർക്കും പിന്നെ ശവദാഹകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുമ്പോൾ കുറച്ചു നേരത്തേക്ക് വീട്ടിലുള്ളവർക്കും മാത്രമാണപ്പോൾ. അത് എന്തായാലും ഞാൻ ഇപ്പോൾ വക വെയ്ക്കുന്നില്ല കാരണം ആർക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കാതെ ജീവിക്കാൻ അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കാൻ പോലും ഒരു മനുഷ്യ ജന്തുവിന് കഴിയില്ല. 'മനുഷ്യൻ ഒരു സാമൂഹിക ജീവിയാണ്' എന്ന തത്ത്വമാണ് അതിന് അടിസ്ഥാനം. സ്ക്രീനിൽ ഡയറക്ടറുടെയും തിരക്കഥാകൃത്തിന്റെയും പ്രൊഡ്യൂസറുടെയും നടി നടന്മാരുടെയും അണിയറപ്രവർത്തകരുടെയും സിനിമാസംഘത്തിന്റെ എല്ലാവരുടെയും പേരുകൾ എഴുതി കാണിക്കുന്നു. സിനിമ തുടങ്ങി. കാണികൾ കൈയ്യിച്ചു. പടത്തിലെ താമശകൾക്ക് ആളുകൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഒപ്പം ഞാനും. ഇമോഷണൽ സീൻസ് എന്നെയും പിന്നെ എല്ലാവരെയും കരയിപ്പിച്ചു. ഇന്റർമിഷൻ എത്തി. സിനിമ മുഴുവനും കണ്ടിട്ട് മരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ച ഞാൻ കസേരയിൽ തന്നെ ഇരുന്നു. വീണ്ടും സിനിമ പുനരാരംഭിച്ചു. നല്ല കഥ ഉത്കൊള്ളുന്ന സിനിമ. എന്റെ മനസ്സ് നിറഞ്ഞു. സിനിമ അവസാനിച്ചു. ഞാൻ കൈകൾകൊട്ടി. എന്റെ കൈയ്യിലിരുന്ന വിഷ കുപ്പി താഴെ വീണ് ഉടഞ്ഞു. തീയറ്ററിൽ നിന്നും മനസ്സിന് ശാന്തത ലഭിച്ചതു പോലെ ഞാൻ ഇറങ്ങി തിരികെ വീട്ടിലേക്കു പോയി. ഒരു നല്ല സിനിമയ്ക്ക് കാഴ്ചക്കാരുടെ മനസ്സിലെ അങ്കലാപ്പുകളെ കുറയ്ക്കാൻ കഴിയും അവനെ ചിന്തിപ്പിക്കുവാനും ജീവിപ്പിക്കുവാനും കഴിയും. അതെ ഞാൻ സിനിമയെ പ്രണയിക്കുന്നു. 🍿

ആതിര.....

